

קפו:

עין משפט
נר מצוה

קָנוּ אַ מִי פִּי' מַה' ד
קָרַן פֶּסַח ה' ד
וּפִי' מַה' סְנֵדֶרֶן הִלְכָה
11

תורה אור השלם

וְאֶל הָאֲכָלִי מִמֶּנּוּ נָא
וּבִשְׁלֵל מִבְּשֵׁל בְּמִים כִּי
אִם צָלִי אֵשׁ רָאשׁוֹ עַל
בְּרִיעָיו וְעַל קֶרְבּוֹ:
שְׁמוֹת יְבִט

דמפסית בחזונו כנגד הריחים הרי
והיו לעולם יתקן לעשה דאמר
באזהרה העבטו דהוי יתקן לעשה א
לחיות דאיתיה בתשלומין לא לקי ועוד
בזיון ביטול ביום לאו היתקן הא
כמו בשילוח הקן ובפאה שלא הפרש
ואכל הכל ואם הלאו דחבולת ריחים
השיב יתקן לעשה ואם שיבר לוקה
השיב ל"מיתאמר" נמי האם וע"ק דהיי
השיב ל"אזי יתקן לעשה הא לא
אשכחן דמתקו היתקן כדאשכחן גבי
העבטו דלא חבא אל ביתו
לעבטו עבטו דהאם ודאי מתקו
דכחיש חשבתי מ"מ אפי'
ואחור וזהו חשבתי השיב בפרק
דמטו (סג) לאו היתקן
ו"ל דטעמא דאזי דא"ל
אלא דהוי משום דאי עביד לא מהני
מיון שהיה שוגג שהיה יודע שהוא
לא חבולו היה ליה ויביה
בטעות (ומהרה):

שנאמר לא יחבול ריחים

ורבב. וא"ת לר' יעשה מנל דחייב על כל אחת צפי
ועתה כיון דמחריץ ואל תחלק ונל'
סיוינן נמי דלא מוצי' מחלק מנל'
ועס ד"ה ל"י לר' (יונתנ) דלא לקי
יאשיה י"ל כיון דמחי' ורבב ולא מחי'
ודבש דאמרינן בפרק כל המנחות (מנח)
דמשמע שפיר לחלק ועוד דגבי ריחים
ביחד אבל קשה לר' יאשיה מנל דחיי'
לומר דגם לר' יאשיה כיון דאיכא קרנ'
סלאסורין מפורשין קאי לאו אבל אח'
דלא חשיב לאו שנגלות דמיסה הוא כ'
תחלה הפס' עס השבש רשמינה ליהלכ'
והא דמחריץ קרא לחלק בין אלמנה
פסוק ולכן דרין יתור לחייב שמים צ'
קלי וזכמה וכן מעשר דגן ותרומה וכו'
מינה וכו' ריחים וכו' וכו' וכו' וכו'

לִימָה אֲבִי וְרַבָּה בַּמְלוּנָה דְּרַב וְ

הוא דלחא ולא משום לאו ש
צבית המדרש עזין לא נודע להם עט
וכו"ג איכא נמי בצרק החולק בעי
שמפרש לבקו כעודה הלימא של
אמר דך נפון **אנא דאמר אנא** פ
(פסחים דף מא:) דלכא אמר א
דברים ודמרה בצרק פ' מינים וי"ל
לדבר נמי לשאר דברים א"י כי נפש
לא נפש הוא חובל דמתיב (בבבב) ונח
שדומה הכא חפונתא דנא ומבושל
דלחא לשאר דברים אחא נמי לרמי
דלא נפרש כפירוש הקונט' אלא הכ
הוא כי כחוצים הבאים כאחד דרי
הכא ובהי עדיה נמי לרמייה ורבה
ומיהו גם על פ' הקונט' לא קשה
דבר הגמ' שאינו ממחיל אלא כדי לה
אכל נא ומבושל וקח שמים ואין לוק
לוקן על אלו שבעלות לא מזי מזי
אזי הכא טעמא דאין לוקן משום
ומפרש ההוא טעמא אליניה משום די
לידי לא אחי כי אם עלי אש ללא
אין לוקן אלאו שבעלות קאמר בבב

אבל [הבט] כי אם צלי אש לטמא א

צלי אש ומזות על מרורים יאכל
קרא דבי אש צלי אש לאו משום דמיני
אש אכל קרא אחרימי לא סמיכה הוי
שע (שם). מאי חייב דקאמר משום כ
יהא לוקה ת"ל נא ומבושל נא ומבושל
לאוי על נא ומבושל וא"ת הא כי נפש
ך ולא שאר דברים ו"ל דבי נפש
אינו מזכיר שם חסוד ולכן לא אחי

המקבל שדה מחבירו פרק תשיעי בבא מציעא

נֶשֶׁאֶר דְּבָרִים. וְלֹא לְאוֹסוֹפִי לֹא אֲרִימִים וּרְכָב דְּהָא רִיחִים וּרְכָב
תְּחִיב בְּרִישָׁא וְאִינְטֵרִיךְ כִּי נֶפֶשׁ לְרִבּוּת שָׂאֵר כְּלִים שֶׁל אוֹרֵךְ נֶפֶשׁ:
עַל לֹא שֶׁכְּלָלוּת. מִשּׁוּם לֹא תִּחְבְּלֵנִי כִּי אִם צִלִּי אֵשׁ דְּרִייל
וּמִצּוּשׁ וְאִין לִיקִין אֵלֶּה עַל נֹא וּמִצּוּשׁ שְׁחָן מוֹשְׁרִין: **אִבִּי רַב**
יִסְכּוֹר. דְּהוֹרֵב דְּהוֹרֵב כִּי הוּא הִלָּל וְהוּא

הפטר והן שניהן בללו אחד לאן
אכלנו: ע"כ לא קאמר רב יודא
הסם. דלא מהני כי נפש לאוסיפ
לאוי ימירי ארמיים ורב: בלא משום
דכי נפש. דמרבי שאר דברים אי
לאו דכביט (ב) ביה לא מיסחמעי ליה
מריים ורבנא ד"ה הן דוקא הלכך
לשאר דברים אחא לאו משיבתי
אהני דמפרש לאו דידהו לאטפוי
לאוי: אבל כהא. אי לאו לטפוי לאוי
אנא ומבשל אחא: כי אם לא אש
למאי. איך נר דרב שאני בכלל לאו
ומבשל חוץ ממלי דנימי לאהורי לאו
עליהו ואי אשעינין מנות עלי קרא
אחרינא כחביט עלי אש ומנות וגו':
ימירא

אבל הכנא פי אם

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלָיו וְאַתָּה מִדְּבַר הַחַיִּים הַזֶּה
כִּי תִשְׁמָע בְּקוֹלִי וְנִסִּיתִי אֹתְךָ וְיָדָעְתָּ כִּי
אֲנִי יְהוָה

וְנִלְלָאוּ אֶחָד נֹאמְרוּ דְהִכִּי אֲמַרְיִן בְּסוּף גִּיד הַנְּשָׂה (מחילין 97 קב):

[illegible]

טעמא דרב יהודה הו' משום דכי נפש הוא חובל לשאר דברים

דורך הגמ' דאע"ג שצבר פירש העטם אומר לימא דשגאמר הלימא
מלוא דרב יהודה תמוס דאין לוקין על לאו שכללותו ולרב הונא לוקין
לחלוץ בנכסי יבם דלמחר שצבר פירש טעמא על אדמון ורבנן כמו
לז' חארי כן לימא דמ"ד קם דרב כרבנן ומ"ד הדר דרבנן כדלמינן:
וג וחרזן נמי נחלקו בפי' ג' מינין (ויד דר נח): ובפרק כל שעה
וחרזן ומשום ו(כל אשר יעשה אע"ג דמכל אשר יעשה אחא לשאר
בשון לאו ויהא מכוולס ולהכי מוקמינן ליה ללאו אלו וחרזן אע"ג
לשאר דברים וילא לאטפוי לאו על ריחים ורבא דודאי אלו חביב
אריחים ורבא ור"א אצי מ"מ לא יוכל לרבא דודאי אלו וחרזן כמו
דכי נפש הוא חובל קרא ימירא הוא ופי' בקונטרס וכי היכי
דימא לוקין ג' דמי היכי דלמא לשאר אחא נמי לוג וחרזן וי"ל
הוא ולא תריך לשאר דברים דשמעינן להו מדרשים ורבא דלא
כלים ולא ציטריך כ נפש הוא חובל לשאר דברים טפי מלמינחם
היו לשאר דברים דוקא הוא דלמא דלא שמעינן להו מוג וחרזן
אין לפי שאינו יכול לדחות ואינו מביא אלף דבר שיכול לדחות וכן
שמע מיהא וכי דמי נמי דרב הונא כאצי היינו במאי דקמאר אצי
גלי אחא לבדחניא וכלי במאי דמפרש טעמא דלמא תמוס דאין
הו נמי לאו שכללותו ולקי עולין לרב הונא ור"א ודמי ציטריך
שכללותו חיפוק ליה דציטריך לבדחניא וי"ל דגמ' הוא דקמפרש
גמלתא גבי וג וחרזן ושאר דבש אצי לבדחניא דרבא קמאר ור"ק
דיריך דללאו אחא אין לוקין על לאו שכללותו ומטעמא דלמחר אצי
לקי חדא מיהא לקי בכל לטעמא דמפרש כאן אצי אליבא דרב
הוא אצי חדא לקי:

כדקאמר אביי וי"ל דרצא עבד הקישא מצלי אש דכתיב בקרא דלקמיה

כלו ממנו נא וגו' אע"ג דברייתא פ' כל שעה (פסחים דף מא.) נקט
 ראש גופיה דנא ומנושל ואזני סבר דדוקא נקט ליה ברייתא כי אם עלי
 אש לא לתי ומנושל בחמי טבירא דרבא גופיה קאמר בכוף פ' אם עלי
 טבירא וי' לא דאזני לוקא בחי ומנושל בחמי טבירא דנעמה הסם יוכל
 ק רבא כי אם עלי אש למאי אחא פ' לאחא לאו לנקות אש לא לטפוי
 דאחא לדברים אחרים לנקות עליהם ולא אמר ר' יוחנן ורכב אמרתי
 שחובל לקח אחי לשאר דברים לנקות עליהם אבל כי אם עלי אש
 ס' אחא ומנושל שכתב בהן לאו דהיא השחא משמע הכא דלפילוי
 לרבא

מסורת הש"ס

פסחים מא. [וע"ש על
ליון ס"א.] ב. [מנחות נח.
י"ג.] ג. [שמות י"ב].
[וע"ש חו"ס' תמורה ו.
ה שאלו הכסף.] ד. ז"ל
ר' יוחנן. ו. [ז"ל יוחנן].

הגות הב"ח

רש"י ד"ה אלל וכו' וי
דכתב ליה לא:
(תוס' ד"ה אמר וכו'
שם מכל אשר:
בא"ד אלל מכל אשר:
(ד"ה אלל וכו' נפש הוא
חובל לרע יהודה:

מוסף רש"י

שנים נא ומשורם כי אם
 לי אש. משום לא תחבל
 ומשום לא תחבלי כי אם
 אש, דכי אם לני אש נמי
 או דלא תחבלי קאי
 פתחים (מא). מבושל
 יקה שתיים. משום
 טעם ומשום לא תחבלי כי
 לני אש (שם). לא
 בבבילות. דטעם טו כל
 כי נשולים שאינן צליה
 לאסור (שם).